

Ministrování s Ferdou Kuliferdou

napsal
Jan Lukeš
nakreslil
Jiří Vančura

Příprava kalicha

Ahoj,
vánočně naladění
služebníci ministrantští!
Máme před sebou služebně ná-
ročnou dobu, ale jsou to nejkrás-
nější svátky v roce!
Doufám, že se těšíte jako já, až
se se svými sourozenci a rodiči
sejdeme u stromčku, zazpívá-
me si koledy a snad dostaneme
i nějaké ty dárky :-)

V minulém čísle jsme si říkali,
co všechno je potřeba přípra-
vit na mši svatou. Ministrování
není legrace, je to věda! Není to
vůbec jednoduché, ministrant
musí být kluk šikovný, který se
musí v těchto věcech vzdělávat,
jak učiníme právě teď.

Když připravujeme
kalich ke mši svaté,
musíme nejdříve na-
jít samotný **KALICH**,
který je většinou
uložen v sakristii.

Na kalich dáme
PURIFIKATORIUM,

na purifikatorium
patří **PALA**,
která je většinou
bílá, ale může
být i v liturgické barvě,

dále **KORPORÁL**,
který je v této chvíli
složený,

a v některých farnostech
se ještě na korporál
umístí **VELUM**
v patřičné liturgické
barvě. Když máme
teď advent, tak tedy
v barvě **fialové**.

Bratři,
přeji vám krásné prožitý advent, radostné Vánoce
s vašimi přáteli a s naším právě narozeným Pánem!

Ferdou Kuliferda

PETR LUKEŠ

Někdy slýcháme, že vrcholový sport je jenom o penězích. O to větší ra-
dost pak můžeme zažívat, když se ve sportovní branži vyskytnou krás-
né ukázky toho, jak morální hodnoty a snaha o spravedlivý výsledek
převýší honbu za úspěchem. Nabízíme proto několik hezkých ukázek
z českého i světového sportu.

JIŘÍ BERAN – ŠERM

Český olympijský reprezentant v šermu
byl kousek od zvratu v zápase. Chvilu před
koncem klání získal bod, který však záhy
u rozhodčího odvolal: „V rámci fair-play
bych nikdy nepřipustil, aby rozhodčí uznal
zásah, který jsem nedal,“ nechal se slyšet
český olympionik.

CARLOS ALCARAZ – TENIS

Až v pátém setu, po přes dvě hodiny
trvajícím zápase, opravil tento teprve se-
dmnáctiletý Španěl čarovného rozhodčího.
Mohl získat důležitý míč při soupeřově po-
dání. On však uznal, že míček v autu nebyl
a soupeř v další výměně získal bod a posléze
vyhrál i celý zápas.

DIEGO MENTRIDA – TRIATLON

Tento triatlonista dobíhal na nepopu-
lárním čtvrtém místě (závodí se v plavání,
jždě na kole a běhu), když těsně před cílem
soupeř omylem narazil do hrazení, upadl
a Diego ho tak předběhl. Ovšem, k velké-
mu překvapení všech, Diego před cílem
zpomalil, nechal se soupeřem předběhnout
a ještě si před cílem sportovně plácli. Sám
o obdivuhodném konci závodu říká: „Byl ce-
lou dobu přede mnou, zasloužil si být třetí.
Odmalička mě k takovým věcem vedli rodi-
če, takže je to pro mě normální věc.“ Gesto
komentovali i další sportovní hvězdy, napří-
klad jeden z nejlepších fotbalových bran-

kářů všech dob Iker Casillas: „Sice bojoval
o bronz, ale zasloužil by si zlato. Tenhle čin
by měl být dán do encyklopedie jako popis
toho, co jsou skutečné hodnoty ve sportu.“

GABRIELA KOUKALOVÁ – BIATLON

Nikdo z fanoušků ani komentátorů ne-
chápal, proč se česká biatlonistka Koukalo-
vá nechala v cíli bez souboje předjet soupeř-
kou. Později vysvětlila, že na trati došlo ke
kolizi při níž Gabriela soupeřce Goessnerové
z Německa přišlápla hůlku a ona spadla.
„Přišlo mi nefér porazit ji tímto způsobem,
a proto jsem se jí takto chtěla omluvit.“

PAULO DI CANIO – FOTBAL

Vždy mě rozčiluje, když vidím, jak se dva
fotbalisté po souboji dohadují, že míč zahrál
do autu ten druhý. Oni to většinou musí
dobře vědět, kdo hrál míč jako poslední,
přesto se touto nefér metodou snaží získat
pro svůj tým výhodu. Přesný opak ale před-
vedl italský fotbalista Di Canio v utkání an-
glické Premier League, kdy po zranění hos-
tujícího brankáře, který v bolestech zůstal
ležet na hřišti, odmítl skórovat do prázdné
brány. Místo toho vzal míč do ruky a šel za
zraněným brankářem. Klobouk dolů!

Princip fair-play (férové hry) je tedy
hmatatelný skutečně napříč dobou i jednot-
livými sporty. Na závěr se pojdme podívat
na medailonek jedné z našich sportovních
legend – ještě jsem neviděl nově natočený
film o něm, ale jestli bude alespoň trochu
odkazovat na hodnoty, které Zátopek be-
zesporu měl a prosazoval, jistě bude stát za
zhlednutí.

EMIL ZÁTOPEK

Narodil se v Kopřivnici v roce 1922 jako
nejmladší ze 7 sourozenců. Možná i to ho
naučilo jistě skromnosti, neboť nebylo vždy
na dostatek jídla, natožpak na jiné nezbyt-
nosti. Do paměti celého světa se však zapsal
především na olympijských hrách v Helsi-
nách v roce 1952, kde se mu před zraky
více než 70 000 fanoušků na stadionu po-
dařilo získat hned tři zlaté medaile. Nikoho
nepřekvapilo, že vyhrál na své oblíbené trati
10 km. Větší údiv vzbudilo vítězství na polo-
viční trati, ale doslova euforii vyvolalo, když
jako první protnul cílovou pásku maratonu,
neboť na této vzdálenosti závodil poprvé
v životě. Své známé moto: „Když nemůžeš,
tak přidej,“ si asi musel připomínat mnoho-
krát, přesto to dokázal.

Obdivuhodné na jeho životě je to, jak
dobře znal své tělo. Byl průkopníkem růz-
ných tréninkových metod – především in-
tervalového tréninku, kdy běhal krátké
sprinty (200–400 m) s meziklusem mnoho-
krát za sebou. Kromě toho vymyslel také
tzv. jelení skok, nebo začal používat trénin-
kový deník, kde mimo jiné hodně pracoval se
správnou životosprávou a jídelními návyky.

Z mého pohledu asi nejužasnější gesto
předvedl Zátopek, jako již velká hvězda,
před odletem na zmíněnou veleúspěšnou
olympiádu. Když se totiž dozvěděl, že jeho
velkému kamarádovi představitelé komuni-
stického režimu zakázali účast na OH, oka-
mžitě se sbalil a odmítl odcestovat. Zátopek
tak nejen, že prokázal obrovský smysl pro
přátelství, ale také se nebál vystoupit proti
nespravedlnostem komunistické diktatury.
To ostatně potvrdil i o 16 let později, kdy
veřejně vystoupil proti vpádu sovětských
vojsk na naše území.

Nechť jsou všechny tyto příklady i pro
nás povzbuzením, abychom dokázali spra-
vedlnost a myšlenky fair-play vnášet do na-
šeho života.

